

Izdavač
Innamorata

Autorica
Inna Moore

Urednica
Dragana Golubov

Lektura
Ivan Kardum

Korektura
Jasna Šemiga Pintarić

Grafička obrada i uređenje
Calla Negra

Tisak
Booksfactory.hr, Szczecin, 2025.
siječanj, Zagreb, 2025.

Sva prava pridržana. Ni jedan dio ove knjige ne može biti objavljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN: 978-953-8457-35-7

COPYRIGHT© Innamorata

Dodir
Neprijateljia

INNA MOORE

Cassie

„Opet bulji“, promrmljala sam si u bradu dok sam miješala šećer u crnoj kavi. Sjedila sam već desetak minuta za stolom u salonu luksuznih automobila i čekala da potpišem kupoprodajni ugovor. Moja prijateljica Olivia, plavuša mediteranske puti i oblina, trznula je glavom i odigla pogled s mobitela na kojem je neumoljivo tipkala, začuvši opasku koju sam izgovorila nesvjesno naglas, više za sebe.

„Tko bulji, Cassie?“ upitala me prije nego što se ogledala po salonu. Uzdahнула sam i zatvorila oči, pokušavajući stresti sa sebe taj pogled.

Taj pogled.

Te smeđe oči koje su me gledale na isti intenzivan, prodoran način već godinama, otkako sam ga poznavala. I u mlađoj je verziji bio jednako zahtjevan. Hladnoća je bila očita, kao i odbojnost, distanca, ali zašto me nije ignorirao kao ja njega? Kao cijelu njegovu prokletu obitelj?

„Oh, onaj ljepotan bulji“, Olivia se najzad oglasila, kad ga je konačno uočila. Da nije buljila u mobitel, lako bi ga spazila. Nitko u salonu nije bio tako... Tako *uočljiv* poput njega.

„Olivia.“ Namjerno sam je natjerala da me pogleda i tako skrene pogled s njega, a potom je opomenula. „On je poremećen.“

„Kako se zove?“ upitala je dok je glavu opet okretala prema njemu. Nisam odoljela znatiželji, nešto u meni tjeralo me baciti kratki, mali, mizerni pogled na njega. Sve vrijeme stajao je pored crnog BMW-a i razgovarao s prodavačem, a opet... Sve to vrijeme gledao je prema meni. U skupocjenom tamnoplavom odijelu koje je naglašavalo njegova široka ramena, i bijeloj košulji koja je pojačavala zlaćani sjaj njegove maslinaste puti. *Netko je lijepo uživao u Europi.*

„Lucas Barron“, izgovorila sam dovoljno glasno da je mogao čuti ili, makar po pokretu mojih usana, prepoznati što sam odgovorila na Olivijin upit. Izraz lica mu je bio isti, nepromijenjen, ali pogled... Bio je živ, plamteći, sposoban sagorjeti me do temelja.

Lucas nije samo slutio – znao je da je u meni bujala jednaka bura emocija kad je on bio u pitanju.

Ne, nije to bila ljubav, nije ni požuda.

Mržnja.

Nisam imala potrebu nikoga mrziti, nikome zavidjeti... Ali...

Da me netko pitao da opišem svoj život, rekla bih da sam kao najstarije dijete bogate obitelji Gray imala više nego prosječna osoba, ali sve sam to morala zaslužiti i zaraditi.

Obiteljski odnosi bili su nam idilični, roditelji su nam bili vrijedni, omogućili su meni i mojoj sestri Miley sve što nam je trebalo. S Miley sam se predivno slagala, pogotovo nakon njezina puberteta, kad u meni više nije vidjela konkurenciju, već stariju sestru koja joj je davala savjete, džeparac i svoje iskreno prijateljstvo.

Nisam imala ni neke skrivene želje, ni stvari za kojima sam patila. Nekome se moj život činio kao život umišljene i razmažene bogatašice, pogotovo u ovom trenu dok sam si kupovala novi automobil, ali smatrala sam da sam rođenjem u obitelji Gray već odredila svoju sudbinu.

Vjerovala sam u jedno: nitko od nas ne može izabrati gdje će se roditi i kada, ali sve što dolazi sa slobodom stvar je izbora i osjećaja. Jednu stvar ipak sam svjesno odabrala, a da nisam ni u jednom trenu znala koji su pravi, istinski razlozi koji su to prouzročili. O da, baš mržnju.

„Kako to da ga ti poznaješ, a ja ne?“ Olivia me trknula laktom i izvukla iz razmišljanja.

„Zato što se vratio iz Francuske. Nije ga bilo godinama u San Diegu. Išli smo u istu školu, isti razred.“

„Nećeš ga pozdraviti?“ upitala me naivno, a ja sam se gotovo nasmijala.

„Ni u ludilu. Ako imam sreće, tu je u kratkom posjetu i vraća se u Europu.“

Ili da ga zgazi auto, pa da ode zauvijek. Ukorila sam se zbog te zlobne primisli. Ne, Cassie, prestani. Nikad nikome ne možeš poželjati smrt. Zaboga.

Promiješala sam već davno otopljeni šećer i pogledala u mobitel, jer je bilo krajnje vrijeme da potpišem sve i napustim salon, kad se Olivia glasno nacerila i obratila mi se prilično veselo.

„E, pa izgleda da ti se želja neće ostvariti.“

„Molim?“ Podignula sam pogled, a ona je pokazala glavom na Lucasa Barrona.

„Ne ide on nikamo, sudeći po onome što sad radi i govori.“

Ovaj put, bacila sam pogled pun zanimanja na Barrona, upravo u trenu kad je on pružio ruku prodavaču, koji je, malo je reći, procvjetao zbog buduće provizije i ugovorene kupnje toliko da se uzvikao dok je prolazio pored nas prema drugom prodavaču.

„Gospodin Barron kupuje najnoviji model, šefe! To je čovjek, tako se slavi povratak kući.“

Kava mi je prisjela dok sam osluškivala razgovor prodavača i njegova šefa. Obojica su ignorirala to što sam već dvadeset minuta čekala svoj ugovor, a time morala trpjeti prisutnost osobe koju ne podnosim.

Iz svega što sam čula bilo je jasno da se Lucas vratio kući, da ostaje tu do daljnega, i to na novoj poziciji u svojoj velikoj obiteljskoj firmi, kako se upravo pohvalio prodavaču dok mu je potvrđivao adresu isporuke automobila.

Nije li bilo čudno što sam prošli tjedan i ja dobila isto mjesto, samo u našoj obiteljskoj firmi? Naše su obitelji bile najveći poslovni rivali u ovom dijelu Kalifornije. Maslinici i tvornice ulja obitelji Barron bili su gotovo jedini konkurenti onima naše obitelji Gray, i to još od vremena mojeg djeda.

Muškarac koji je u meni budio gorku vatru prošao je pored mog stola, korakom odmjerenim i ležernim, te me nagnao da ga pogledam u prolazu. Otresitost njegova pogleda gotovo da me stresla, iako mi nije bila nepoznata.

Koliko sam se sjećala, nikad se nismo nasmijali jedno drugome, nikad nismo ni razmijenili više od dvije prisilne riječi u razredu, kad nas je učiteljica smjestila da sjedimo skupa u busu jer smo išli u posjet muzeju.

„Diraš me“, tada je progovorio kao da sam mu se gadila. Tu scenu nisam mogla potisnuti nikad, koliko god sam se trudila.

„Ne bih te mrtva dirnula“, uzvratila sam mu jednako i okrenula leđa, nastavljajući razgovarati s prijateljicom iz razreda. Nakon toga više nismo pričali, otišao je u Francusku nakon završetka osnovne škole, sjećala sam se tog trenutka.

Ni s dvadeset i osam godina nisam mogla suzbiti ono što je u meni budio samo ovaj muškarac. Nisam bila u stanju poravnati, ugasiti emocije i ne davati mu na značenju.

Zar je mržnja mogla biti tolika?

Tako jaka i nakon toliko vremena?

Očito jest, samo što je neki ljudi nisu zvali tim imenom.